Αμερικανική Άβυσσος: Σερφάροντας στα Κύματα του Αγνώστου

του Franco "Bifo" Berardi

μετάφραση: Στέφανος Μπατσής, επιμέλεια: Μιχάλης Κούλουθρος

πρώτη δημοσίευση στο e-flux

Το καλοκαίρι του 2016, έγραφα τα τελευταία κεφάλαια ενός βιβλίου με τίτλο *Futurability: The Age of Impotence and the Horizon of Possibility*, στο οποίο σκιαγραφούσα το ενδεχόμενο να βρεθούμε μπροστά σε ένα σταυροδρόμι: είτε η κοινωνική αλληλεγγύη και η συνειδητοποιημένη υποκειμενικότητα θα επανασυγκροτούνταν είτε ο κόσμος θα σερνόταν σ' ένα νέο είδος παγκόσμιου φασισμού. Σ' αυτό το συγκείμενο, ήμουν υποχρεωμένος να αντιμετωπίσω τις επικείμενες αμερικανικές εκλογές στις οποίες, δεδομένου του Brexit που έλαβε χώρα τον Ιούνιο της ίδιας χρονιάς, η νίκη του Ντόναλντ Τραμπ είχε γίνει πιθανή. Και τα δύο αυτά γεγονότα υπήρξαν συμπτώματα μιας εκτεταμένης ψύχωσης που εισέβαλε στο πάλκο του παγκοσμίου εγκεφάλου.

Εκείνο το βιβλίο δεν είχε να κάνει ειδικά με την Αμερική, ούτε με τις εκλογές και τον Τραμπ. Παρόλα αυτά, μια περίσκεψη σχετικά με το αμερικανικό σενάριο των εκλογών ήταν κρίσιμη προκειμένου να κατανοήσουμε τις τάσεις της ανθρώπινης εξέλιξης.

Σήμερα, το καλοκαίρι του 2020, ο Τραμπ μοιάζει να πνίγεται, αλλά είναι δύσκολο να πει κανείς τι θα συμβεί μετά. Ο άνθρωπος έχει πολλά βέλη στη φαρέτρα του, ακόμη κι αν η νίκη του γίνεται λιγότερο πιθανή. Ήδη στέλνει σημάδια της απροθυμίας του να αποδεχτεί τα αποτελέσματα των εκλογών• ήδη υπαινίσσεται μια απάτη του Δημοκρατικού κόμματος• και, πιο επικίνδυνα, έχει παραπέμψει κάμποσες φορές τους οπαδούς του στη Δεύτερη

Τροπολογία[1], πράγμα που είναι, με απλά λόγια, μια απειλή να πυροδοτήσει ένα κύμα ένοπλης βίας.

Γνωρίζω πως είναι επικίνδυνο να γράφεις παράλληλα με γεγονότα τα οποία δεν μπορεί κανείς να προβλέψει με ακρίβεια, παρά μόνο να διαισθανθεί αμυδρά. Ωστόσο, ο μόνος τρόπος να φανταστούμε κάτι σχετικά με τη διαμόρφωση της ψυχόσφαιρας είναι να δούμε εκ των προτέρων που οδηγούν οι δυναμικές της καταστροφής. Δουλειά μου δεν είναι να λέω το μέλλον οπότε δεν θα ασχοληθώ με προβλέψεις για τα αποτελέσματα των αμερικανικών εκλογών, αλλά το επιχείρημά μου είναι πως ό, τι κι αν συμβεί τον Νοέμβριο, μια πυρκαγιά έχει πυροδοτηθεί στης ΗΠΑ, η οποία θα επιφέρει αυξημένη βία και, προϊόντος του χρόνου, θα οδηγήσει στην έκρηξη του ομοσπονδιακού κράτους με γεωπολιτικές επιπτώσεις που δεν μπορούμε να φανταστούμε.

Ο Αφανισμός των ΗΠΑ

Θα έλεγα πως το κύριο ιστορικό νήμα των τελευταίων είκοσι χρόνων της παγκόσμιας ιστορίας είναι η, όχι και τόσο αργή, αποσύνθεση των ΗΠΑ. Φυσικά, οι επιθέσεις της 11^{ης} Σεπτεμβρίου αποτελούν ένα σημείο εκκίνησης αυτής της απίστευτης

διαδικασίας. Πρόκειται μακράν για την πιο ισχυρή χώρα στην ιστορία του κόσμου, την πιο οπλισμένη, την πιο επιθετική, τη λιγότερο προσβάσιμη μιας και προστατεύεται από δύο ωκεανούς. Ο μόνος τρόπος για να τη διαλύσεις είναι να στρέψεις τον γίγαντα ενάντια στον εαυτό του.

Αυτό ακριβώς είναι που κατάφερε η στρατηγική του Μπιν Λάντεν. Υπό την αστόχαστη διακυβέρνηση των Ντικ Τσέινι και Τζορτζ Μπους, ο γίγαντας μπήκε σε μια διαδικασία αυτοκαταστροφής. Πρώτα το τέλμα του Αφγανιστάν κι έπειτα αυτό του Ιράκ, προκάλεσαν ένα είδος αυτοκαταστροφικής μανίας στον αμερικάνικο εγκέφαλο.

Ο Σαλμάν Ρούσντι αφηγήθηκε με κάποια ανυπομονησία αυτή την αυτοκαταστροφική μανία σ' ένα βιβλίο του που εκδόθηκε το 2001 με τον τίτλο *Οργή*.

Έπειτα ήρθε η οικονομική κατάρρευση του 2008 και η εκλογή ενός μαύρου προέδρου. Η είσοδος του Μπαράκ Ομπάμα στον Λευκό Οίκο ήταν ένα σοκ για τα ένστικτα της λευκής υπεροχής, τα οποία είναι βαθιά ριζωμένα στην αμερικανική ιστορία και τον ψυχισμό του λευκού Αμερικανού.

Η άνοδος του Τραμπ πρέπει να ιδωθεί ως ένα αποτέλεσμα της λευκής αντίδρασης σε μια μακρά λίστα γεγονότων που προσλαμβάνονται ως εξευτελισμοί: ήττα σε δύο πολέμους, φτωχοποίηση της μεσαίας τάξης στα απόνερα της οικονομικής κρίσης του 2008 και ένας εκλεπτυσμένος, κομψός μαύρος να χορεύει στα δωμάτια του Λευκού Οίκου.

> *Τα τέσσερα χρόνια του Τραμπ έχουν σχεδόν ολοκληρώσει τη διαδικασία αποσύνθεσης των δομών του αμερικανικού κράτους. Το 2020, η διαδικασία αυτή ήταν σχεδόν στο τέλος της, όταν ξέσπασε η πανδημία και σάρωσε τη χώρα.*

Και μετά τι; Προφανώς δεν γνωρίζω, όμως έχω παρατηρήσει πως, μετά από μια σειρά πολιτικών εμποδίων, ο Τραμπ έχει μετατραπεί στον ηγέτη του λαού της Δεύτερης Τροπολογίας. Όταν οι πιο

πρόσφατες διαδηλώσεις του Black Lives Matter απλώθηκαν ανά τη χώρα κι όταν, νωρίτερα, μια ομάδα υποστηρικτών του Τραμπ μπούκαραν στο Καπιτώλιο του Μίσιγκαν με τα όπλα στα χέρια, το πιθανό φόντο των επόμενων πέντε χρόνων είχε αποκαλυφθεί.

Ο Τραμπ κάλεσε τον στρατό να συνθλίψει τις ταραχές κι ο στρατός αρνήθηκε, παρακούοντας την εντολή του προέδρου. Στη συνέχεια, έστειλε ομοσπονδιακά στρατεύματα στο Πόρτλαντ, τροφοδοτώντας την οργή και κλιμακώνοντας τα επεισόδια. Στοχεύει άραγε σε μια ολοκληρωτική σύγκρουση ακριβώς πριν από τις εκλογές;

«The Masked Versus the Unmasked», τιτλοφορείται ένα άρθρο του Μάη του 2020, δημοσιευμένο στους Τάιμς της Νέας Υόρκης από έναν φιλελεύθερο, μετριοπαθώς προοδευτικό και πολύ καλλιεργημένο δημοσιογράφο – στην πραγματικότητα τον αγαπημένο μου Αμερικάνο δημοσιογράφο, τον Ρότζερ Κοέν. Ο τίτλος προοιωνίζεται κάτι αινιγματικό, μα το κείμενο είναι πολύ καθαρό ήδη από τις πρώτες γραμμές:

> *Ένας γείτονας στο Κολοράντο θα μου έλεγε πως είχε έρθει η ώρα για τους φιλελεύθερους να «οπλιστούν». Η άλλη πλευρά ήταν οπλισμένη, επιχειρηματολόγησε, και δεν θα σταματούσε σε τίποτα. Τι θα πούμε στα εγγόνια μας όταν η Ιβάνκα Τραμπ αναλάβει καθήκοντα ως η 46η πρόεδρος των ΗΠΑ το 2025 και ο περιορισμός της προεδρικής θητείας καταργηθεί; Ότι δοκιμάσαμε με τα λόγια, με κάθε είδους λόγια, αλλά εκείνοι είχαν τα τουφέκια;*

Δεν προκαλεί έκπληξη ότι ο Κοέν αμέσως προσθέτει πως διαφωνεί με τον γείτονά του και πως η αμερικανική δημοκρατία δεν έχει τίποτα κοινό με την ουγγρική. Δεν είμαι καθόλου σίγουρος πως η αισιοδοξία του εδράζεται σε γερά θεμέλια.

Ακόμη κι αν ο Βίκτορ Ορμπάν είναι ένας φασίστας και η ουγγρική δημοκρατία βρίσκεται σε κακά χάλια, λυπάμαι που το λέω αλλά η αμερικανική δημοκρατία είναι ακόμη χειρότερη, επειδή αποτελεί την έκφραση του αμερικανικού λαού, ενός προϊόντος αιώνων

γενοκτονίας, απελάσεων, δουλειάς και συστηματικής βίας.

Η αμερικανική δημοκρατία ήταν μια απάτη από την αρχή, όταν οι ιδιοκτήτες σκλάβων που έγραψαν τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας σταμάτησαν για μια στιγμή προκειμένου να αναλογιστούν την πιθανότητα να γράψουν κάτι και για το πρόβλημα της δουλείας, αλλά τελικά αποφάσισαν να αναβάλλουν τις σχετικές συζητήσεις επ' αόριστον.

Δεν θα πρέπει να σκεφτόμαστε ότι ο Τραμπ είναι μια παρέκκλιση από το αμερικανικό πνεύμα ή η εξαίρεση σε μια χώρα λογικών ανθρώπων• είναι η τέλεια αναπαράσταση του λευκού ασυνείδητου, του βασανισμένου από μια ολέθρια αίσθηση ενοχής για τη γενοκτονία του αυτόχθονος πληθυσμού, για την εξαναγκαστική εισαγωγή εκατομμυρίων Αφρικανών, τη μακροχρόνια καταπίεση των μαύρων δούλων, τη στρατιωτική επιθετικότητα ενάντια σ' ένα σωρό πληθυσμούς, τον πυρηνικό αφανισμό της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι, τη δολοφονία εκατομμυρίων Βιετναμέζων, την εξόντωση της Χιλιανής δημοκρατίας, τη δολοφονία του Σαλβαντόρ Αλιέντε και τριάντα χιλιάδων ανθρώπων μετά τις 11 Σεπτεμβρίου του 1973. Για να μην αναφέρουμε τις βόμβες φωσφόρου στη Φαλούτζα και τα αμέτρητα θύματα των καταστροφικών πολέμων στο Αφγανιστάν και το Ιράκ.

> *Χάρη στην αμάθεια και την ηθική αχρειότητά του, ο Ντόναλντ Τραμπ αντιπροσωπεύει την αληθινή ψυχή της Αμερικής, την αμετακίνητη ψυχή ενός πληθυσμού διαμορφωμένου από μία ατέλειωτη ακολουθία εκμετάλλευσης, καταπίεσης, εκφοβισμού, εισβολών και αισχρών εγκλημάτων.*

Τίποτα εκτός απ' αυτό. Δεν υπάρχει μια εναλλακτική Αμερική, όπως πολλοί νόμισαν στις δεκαετίες του 1960 και 1970. Υπάρχουν εκατομμύρια γύναικες και άντρες, οι περισσότεροι εκ των οποίων μη λευκοί, που υπέφεραν από την αμερικανική βία και, ειδικά σ' ένα συγκεκριμένο σημείο το '60 και το '70, πάλεψαν για να αναμορφώσουν την Αμερική ώστε να γίνει πιο ανθρώπινη. Απέτυχαν διότι δεν υπάρχει τρόπος να αναμορφώσεις ένα έθνος

μισαλλόδοξων και δολοφόνων.

Σήμερα πιο πολύ από ποτέ, είναι δυνατό να φανταστούμε την ευκαιρία καταστροφής της Αμερικής κι όχι αναμόρφωσής της. Κι αυτό είναι δυνατό, επειδή η Αμερική καταστρέφει τον εαυτό της. Ο Οσάμα Μπιν Λάντεν πέτυχε στην προσπάθειά του να στρέψει τη μεγαλύτερη στρατιωτική δύναμη εναντίον του εαυτού της. Η πρόκληση της 11ης Σεπτεμβρίου πέτυχε στο να σύρει τον γίγαντα σ' έναν πόλεμο απέναντι στο χάος. Κι αυτοί που κηρύσσουν πόλεμο στο χάος είναι καταδικασμένοι, επειδή το χάος τρέφεται με τον πόλεμο.

Το 1992, όταν ο Τζορτζ Μπους ο πρεσβύτερος δήλωσε στην πρώτη σύνοδο για την κλιματική αλλαγή στο Ρίο ντε Τζανέιρο πως ο τρόπος ζωής των Αμερικανών ήταν αδιαπραγμάτευτος, μάθαμε ότι ο πλανήτης αντιμετωπίζει ένα δίλημμα αναφορικά με το μέλλον του: αν δεν διαλυθεί η Αμερική, το ανθρώπινο είδος δεν θα επιβιώσει.

Στο αμερικανική λογοτεχνική συνείδηση, μπορούμε να βρούμε αμέτρητα χνάρια αυτής της απαίσιας, ξεκάθαρης μοίρας, και στις επόμενες παραγράφους θέλω να ανατρέξω σε ορισμένα απ' αυτά. Αρχικά σκέφτηκα να γράψω για τα βιβλία της Τζόις Κάρολ Όουτς, ειδικά για τους *Αμερικανούς Μάρτυρες*, ή γι' αυτά της Οκτάβια Μπάτλερ, ειδικά για τον δυστοπικό οιωνό της *Παραβολής του Σπορέα*. Εντούτοις, αποφάσισα να μιλήσω μονάχα για λευκούς άνδρες, ώστε η άβυσσος να μπορέσει να περιγραφεί από τα μέσα: Κόρμακ Μακάρθυ, Τζον Στάινμπεκ, Φίλιπ Ροθ και Τζόναθαν Φράνζεν. Ξέρω ότι είναι μια αμφισβητήσιμη επιλογή και κάποιοι μπορεί να με αποδοκιμάσουν γι' αυτή. Αποδοκιμάζω ο ίδιος τον εαυτό μου γι' αυτή την επιλογή, αλλά με συγχωρώ για έναν πολύ προσωπικό λόγο: είμαι άντρας, είμαι λευκός, είμαι γέρος.

Ξέρω για ποιο πράγμα μιλάω.

Εσώτερο Σκοτάδι

Το δεύτερο μυθιστόρημα του Κόρμακ Μακάρθυ, Outer Dark, που δημοσιεύτηκε το 1968, μπορεί να διαβαστεί σαν ένα μεταφορικό ταξίδι πίσω στην αυθεντική ψυχή της λευκής Αμερικής. Ο χρόνος και ο τόπος της ιστορίας είναι νεφελώδη: ερημότοποι, απουσία ιστορικών αναφορών και μια διάχυτη αίσθηση συσκότισης.

Κάπου στα Απαλάχια, στο γύρισμα του εικοστού αιώνα, μια γυναίκα με το όνομα Rinthy γεννά το παιδί του αδερφού της. Ο αδερφός, ο Culla, αφήνει το νεογέννητο στο δάσος για να πεθάνει και τελικά λέει στην αδερφή του ότι το παιδί πέθανε από φυσικά αίτια. Η γυναίκα δεν τον πιστεύει και φεύγει να ψάξει το παιδί μέσα στο σκοτάδι.

«Οι δε κληρονόμοι της βασιλείας των ουρανών θα εκδιωχθούν και θα ριφθούν στο πυκνότατον σκότος του Άδου. Εκεί θα είναι ο κλαυθμός και το τρίξιμο των οδόντων», διαβάζουμε στο Κατά

Μαθαίον Ευαγγέλιο. Η καταπιεστική παρουσία του βιβλικού θεού βρίσκεται στο υπόβαθρο του βιβλίου: οι σκιές της ενοχής κυνηγούν μανιασμένα τους χαρακτήρες του μυθιστορήματος, αλλά καμιά συνειδητοποίηση δεν ξεπροβάλλει ούτε από τις πράξεις τους, ούτε από τα λόγια τους.

Μετά την εγκατάλειψη του παιδιού, ο Culla, περιπλανιέται αναζητώντας μια δουλειά (τι άλλο;), βρίσκει δουλειά και όπλα, σκοτώνει έναν γαιοκτήμονα, μετά βρίσκει μια νέα δουλειά και στη συνέχεια ξεφεύγει από την αστυνομία.

Τίποτα δεν βγάζει νόημα. Οι πράξεις του Culla μοιάζουν σαν θραυσματικές μνήμες ενός εφιάλτη.

Το τελευταίο επεισόδιο του ταξιδιού είναι το πιο παράλογο και το πιο ανατριχιαστικό: ο Culla πέφτει σ’ ένα ποτάμι, σπάει το πόδι του και βγαίνει έξω από το νερό μόνο και μόνο για να συναντήσει τους τρεις άντρες που τον ακολουθούσαν. Αυτοί οι τρεις άντρες κουβαλάνε τον γιο του, το παιδί που ο Culla εγκατέλειψε. Το παιδί είναι φοβερά πληγωμένο μ’ ένα σχισμένο μάτι. Οι άντρες κατηγορούν τον Culla ότι είναι πατέρας του παιδιού κι ότι το εγκατέλειψε. Τότε ένας απ’ τους τρεις σφάζει το μωρό.

Το τέλος του μυθιστορήματος είναι τυλιγμένο στο σουρεαλιστικό φως της τρέλας: αφού επιβίωσε από τις ανατριχιαστικές του περιπέτειες, ο Culla γίνεται φίλος μ’ έναν τυφλό άντρα. Παρακολουθεί τον τυφλό να περπατά προς έναν βάλτο• βέβαιος θάνατος. Το βιβλίο κλείνει με τον Culla να σκέφτεται: «Κάποιος θα έπρεπε να μιλήσει σ’ ένα τυφλό άντρα, προτού ξεκινήσει σ’ αυτή την κατεύθυνση».

Η κίβδηλη δόξα του αποικισμού της Δύσης εξιστορείται εδώ σαν ένας εφιάλτης, σαν μια ομιχλώδης περιπλάνηση ανάμεσα στη βία, το φόβο και την αχρειότητα.

Οργή

Από τον εφιάλτη του Μακάρθυ στην ιστορική πραγματικότητα του

Τζον Στάινμπεκ – θυμήθηκα το πιο σημαντικό αμερικανικό μυθιστόρημα της δεκαετίας του 1930 ενώ διάβαζα ένα άρθρο από ένα ακροδεξιό, φιλελεύθερο (libertarian) οικονομικό μπλογκ, το *Zero Hedge**[2]***, μια ενδιαφέρουσα παραπομπή της λευκής ανωτερότητας.

Σαν αναγνώστης αυτής της αποκρουστικής αλλά χρήσιμης φυλλάδας, μια μέρα η προσοχή μου αιχμαλωτίστηκε από ένα άρθρο με τίτλο «Η Παλιά Αμερική Είναι Νεκρή: Τρία Σενάρια Για Το Επόμενο Βήμα». Γραμμένο από τον Wayne Allenswroth, το άρθρο είχε να κάνει με το μυθιστόρημα του Τζον Στάινμπεκ, *Τα Σταφύλια της Οργής,* και τη μεταφορά του στον κινηματογράφο το 1939 από τον Τζον Φορντ.

Το επίκεντρο του μυθιστορήματος είναι μια κοινότητα αγροτών στην Οκλαχόμα στις μέρες της Μεγάλης Ύφεσης. Εξαιτίας του χρέους και του οικονομικού συγκείμενου το οποίο οι αγρότες είναι ανίκανοι να αντιληφθούν, μια μέρα δέχονται την επίσκεψη των αντρών του γαιοκτήμονα, οι οποίοι τους φέρνουν το μήνυμα πως τους κάνουν έξωση:

> *Κάποιοι από τους άντρες του ιδιοκτήτη ήταν ευγενικοί επειδή μισούσαν αυτό που έπρεπε να κάνουν και κάποιοι απ' αυτούς ήταν θυμωμένοι επειδή μισούσαν να γίνονται σκληροί… Και όλοι ήταν εγκλωβισμένοι σε κάτι μεγαλύτερο από τους ίδιους. Κάποιοι απ' αυτούς μισούσαν τα μαθηματικά που τους κινούσαν, κάποιοι ήταν φοβισμένοι και κάποιοι λάτρευαν αυτά τα μαθηματικά επειδή τους παρείχαν ένα καταφύγιο από τη σκέψη και το συναίσθημα. Εάν μια τράπεζα ή ένας χρηματοπιστωτικός οργανισμός κατείχε τη γη, είπε ο άντρας του γαιοκτήμονα, η τράπεζα -ή ο οργανισμός- χρειάζεται/θέλει/επιμένει/πρέπει να έχει -λες και η τράπεζα ή ο οργανισμός ήταν ένα τέρας με σκέψεις και συναισθήματα που τους είχε παγιδεύσει… Η τράπεζα, το τέρας, πρέπει να έχει πάντα κέρδη. Δεν μπορεί να περιμένει. θα πεθάνει.*

Ο Στάινμπεκ περιγράφει εδώ, μ' έναν ιδιαιτέρως ζωντανό τρόπο, την ανημπορία που βίωναν οι εργάτες και οι υπάλληλοι, όταν

αντιμετώπιζαν το τέρας του χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού. Αλλά το ενδιαφέρον είναι ότι το φιλοτραμπικό *Zero Hedge* ξαναζωντανεύει τώρα τον Στάινμπεκ, καθώς το σενάριο της Ύφεσης επιστρέφει μέσα από τις συνθήκες που πυροδότησε η πανδημία. Ο Στάινμπεκ συνεχίζει:

> *Επιτέλους, οι άντρες του γαιοκτήμονα έφτασαν στο ζητούμενο. Το σύστημα της ενοικίασης δεν θα λειτουργεί πλέον. Ένας άντρας με τρακτέρ μπορεί να πάρει την έκταση δώδεκα ή δεκατεσσάρων οικογενειών. Τον πληρώνεις ένα μεροκάματο και παίρνεις όλη τη σοδειά. Πρέπει να το κάνουμε. Δεν μας αρέσει που το κάνουμε. Αλλά το τέρας είναι άρρωστο.*

Οι ενοικιαστές κάθονται στο έδαφος, ενώ ο δικηγόρος του γαιοκτήμονα τελικά τους λέει:

> *Πρέπει να φύγετε απ' αυτή τη γη. Το άροτρο θα περάσει μέσα από την αυλή.*
>
> *Και τώρα οι άντρες που κάθονταν στις φτέρνες, σηκώθηκαν όρθιοι αγριεμένοι. Ο Παππούς κατέλαβε αυτή τη γη κι έπρεπε να σκοτώσει τους Ινδιάνους και να τους διώξει μακριά. Κι ο Πατέρας γεννήθηκε εδώ και σκότωσε ζιζάνια και φίδια. Ήρθε τότε μια κακή χρονιά κι αναγκάστηκε να δανειστεί λίγα χρήματα. Κι εμείς γεννηθήκαμε εδώ. Κι ο Πατέρας έπρεπε να δανειστεί χρήματα. Η τράπεζα έφτασε τότε να κατέχει τη γη, αλλά μείναμε εδώ και κρατούσαμε ένα μικρό κομμάτι απ' αυτά που καλλιεργούσαμε.*

Αλλά οι άντρες του ιδιοκτήτη είναι άκαμπτοι:

> *Λυπόμαστε. Δεν είμαστε εμείς. Είναι το τέρας, η τράπεζα δεν είναι σαν τον άνθρωπο…*
>
> *Οι νοικάρηδες άρχισαν να κραυγάζουν, ο Παππούς σκότωσε Ινδιάνους, ο Πατέρας σκότωσε φίδια γι' αυτή τη γη. Ίσως να μπορούμε να σκοτώσουμε τράπεζες – είναι χειρότερες από τους Ινδιάνους και τα φίδια…*

Και τώρα οι άντρες του ιδιοκτήτη αγρίεψαν. Πρέπει να φύγετε…

Θα πάρουμε τα όπλα, όπως ο Παππούς όταν ήρθαν οι Ινδιάνοι. Τι θα γίνει τότε;

Τότε -πρώτα ο σερίφης και μετά ο στρατός. Εάν προσπαθήσετε να μείνετε, θα είναι σαν να κλέβετε, εάν σκοτώσετε για να μείνετε, θα είστε δολοφόνοι. Το τέρας δεν είναι οι άνθρωποι, αλλά μπορεί να κάνει τους ανθρώπους να πράξουν αυτό που θέλει.

Αυτές οι σελίδες φωτίζουν το αίσθημα και τη μυθολογία που βρίσκεται πίσω από τον Τραμπ και φτιάχνει τη δύναμή του. Οι λευκοί άνθρωποι που απέκτησαν αυτή τη γη σκοτώνοντας Ινδιάνους βρίσκονται υπό απειλή εξαιτίας της φιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Ο Τραμπ είναι το όπλο τους ενάντια στην απειλή της παγκοσμιοποίησης. Ο λαός της Δεύτερης Τροπολογίας βρίσκεται μπροστά στην τελευταία του ευκαιρία να περισώσει την κοινωνική του ηγεμονία: αυτή η ευκαιρία είναι ο Τραμπ. Απλώς διαβάστε τι γράφει ο Allenswroth στο *Zero Hedge*:

Οι άνθρωποί μας, η κουλτούρα μας, η ιστορία μας, ό, τι εκτιμούμε και νοιαζόμαστε, βρίσκονται κάτω από μία αμείλικτη επίθεση από τα Μέινστριμ Μίντια, τους πολιτικούς, τούς «ακτιβιστές», τους κριτοκράτορες[3] των δικαστηρίων, που υποβοηθούνται και υποθάλπονται από εσωτερικούς εχθρούς, συχνά δικούς μας συγγενείς και φίλους, οι οποίοι έχουν εσωτερικεύσει τη συκοφαντική αριστερή αφήγηση μιας ανεπανόρθωτα «ρατσιστικής» Αμερικής η οποία πρέπει να ισοπεδωθεί…

Ο εχθρός μας, σ' αυτή την περίπτωση είναι το παγκοσμιοποιημένο Blob[4] και οι μαχητικοί, επίδοξοι Τσε Γκεβάρα και LARPing[5] Λενινιστές, τα MSM[6], η γραφειοκρατία, τα δικαστήρια, οι μεγάλες εταιρείες και το εκπαιδευτικό κατεστημένο. Ακόμη, για το μεγαλύτερο κομμάτι μέχρι πρόσφατα, το Blob δεν έχει αντιμετωπίσει το Ιστορικό

Αμερικανικό Έθνος μετωπικά. Το Blob υπήρξε υπομονετικό, δολοφονώντας μας μέσα από τον θάνατο χιλιάδων επιμέρους επιλογών, κερδίζοντας σταθερά έδαφος μέσω της υπονόμευσης, χρησιμοποιώντας προπαγάνδα, παραπληροφόρηση και λογοκρισία με τη βοήθεια των Απολυταρχών της Τεχνολογίας• πρόκειται για μια αργή καταπάτηση, αυτό που ο εκλιπών Sam Francis αποκάλεσε «αναρχοτυραννία», με τη μαζική μετανάστευση («the Great Replacement»[7]) σαν το μαζικής καταστροφής όπλο του. Το Blob είναι άμορφο, ένα γλοιώδες, ελισσόμενο πράγμα που δοκιμάζει και βάζει χέρι στο διάβα του σε οποιαδήποτε κοινωνική, οικονομική, πολιτική ρωγμή μπορεί να εκμεταλλευτεί, καταπίνοντας τελικά το θήραμά του σαν κινούμενη άμμος. Τότε ο Ντόναλντ Τραμπ εκλέχτηκε πρόεδρος. Το Blob ήταν σοκαρισμένο. Ο «Πορτοκαλί Μοχθηρός Άντρας» φαινόταν να απειλεί τα πλάνα του για την καταστροφή του Ιστορικού Αμερικανικού Έθνους. Έτσι, ακόμη και μετά την 8η Νοεμβρίου του 2016, τα MSM συνεχίζουν να εγκλωβίζουν τη χώρα με υστερίες, κατασκευάζοντας τη μία κρίση μετά την άλλη. Τα φέικ νιουζ μέσω των σόσιαλ μίντια, μια υβριδική πολεμική τακτική μπήκε σε ραγδαία λειτουργία: το Russiagate[8], το Ukrainegate[9], ο πανικός με τον κινεζικό ιό και το ακόλουθο λοκντάουν και οικονομικό κραχ και τώρα ο μύθος του Αγίου Τζορτζ Φλόιντ και των μαύρων που είναι «κυνηγημένοι» από τους λευκούς, που λειτούργησε ως καταλύτης για τον όχλο που λεηλάτησε και έκαψε τις αμερικανικές πόλεις. Χρησιμοποιώντας τον κινεζικό ιό και τις ταραχές για τον Φλόιντ ως προπέτασμα, το Blob και η μαχητική του πτέρυγα -οι Αντίφα και το Black Lives Matter- κλιμάκωσαν την αναρχοτυραννία σε νέα ύψη.

Η αφήγηση αυτή έχει τις ρίζες της στην φυλετική μνήμη και υποστηρίζεται από έναν στρατό λευκών οπλισμένων ανθρώπων, τους οποίους ο Τραμπ έχει ενώσει υπό τον ορισμό «ο λαός της Δεύτερης Τροπολογίας».

Στο τέλος του άρθρου, ο Allenswroth στρέφεται σε μια ανοιχτή πρόσκληση προετοιμασίας για εμφύλιο πόλεμο:

> *Αν βασιστούμε μονάχα στην πολιτική των εκλογών, θα χάσουμε, ειδικά καθώς ο δημογραφικός κλοιός κλείνει. Οι νικητές δεν θα δείξουν κανένα έλεος. Η πολιτική ζωή όπως την γνωρίζαμε στην Αμερική, έχει τελειώσει. Ξαναλέμε, η Αμερική στην οποία μεγαλώσαμε και την οποία αγαπήσαμε, είναι νεκρή. Οι εκλογές είναι στην καλύτερη μια παρελκυστική δραστηριότητα. Φαίνεται εξαιρετικά απίθανο ότι ο Τραμπ (ή οποιοσδήποτε άλλος, εδώ που τα λέμε) μπορεί, για παράδειγμα, να απελάσει και να παροτρύνει σε αυτό-απέλαση τα δεκάδες εκατομμύρια παράνομων μεταναστών, ακόμη κι αν υποθέσουμε πως επιθυμεί κάτι τέτοιο.*

Ο ισχυρισμός είναι πως ο Τραμπ δεν μπορεί να φέρει μόνος του σε πέρας τη δουλειά. «Εμείς» πρέπει να πάρουμε τα όπλα μας και να κάνουμε τη δουλειά: να απελάσουμε δεκάδες εκατομμύρια παράνομων μεταναστών, σωστά; Το κάναμε έναν αιώνα πριν, απελάσαμε τους αυτόχθονες, όταν τους κατασφάξαμε. Και τώρα, συνεχίζει η ρατσιστική λευκή θέση, πρέπει να το κάνουμε ξανά.

Τρέλα; Ναι, αλλά αυτό που οι πολιτικοί αναλυτές δεν μπορούν να αντιληφθούν είναι αυτό: η τρέλα και μόνο η τρέλα κυβερνά σήμερα έναν κόσμο που βρίσκεται εξ ολοκλήρου εκτός ελέγχου.

Ο Allenswroth αναρωτιέται, «τι θα γίνει εάν ο Τραμπ χάσει τις εκλογές τον Νοέμβριο;».

Κι αυτή είναι η απάντηση του:

> *Ο Τραμπ χάνει και το Blob και οι σύμμαχοί του θριαμβεύουν. Εντούτοις, επειδή σήμερα αυτό δεν είναι ένα έθνος αλλά μία χώρα, που δεν μοιράζεται την αίσθηση της κοινής ταυτότητας και της συμφωνημένης ιστορίας, κουλτούρας, πιστεύω ή γλώσσας, μόνο ένα πλήρως αστυνομικό κράτος μπορεί να τη συγκρατήσει ενωμένη. Ακόμη κι αυτό ίσως να μην μπορεί να εγγυηθεί την τάξη σε μια χαοτική μετα-Αμερική, και ο μειούμενος αριθμός των λευκών σίγουρα δεν θα απολαμβάνει την προστασία του κράτους. Σε κάποιο σημείο στο μέλλον, οι λευκοί Αμερικανοί ίσως ζουν σαν τους λευκούς*

Νοτιοαφρικάνους, ακόμη και με φόβο για τις ζωές τους. Αν η τάξη διαρραγεί, ομάδες αυτόκλητων τιμωρών, ακόμη και εγκληματικές συμμορίες, θα χωθούν στο δημιουργηθέν κενό, όπως έκαναν κάποτε στο Μεξικό κι όπως έπραξαν οι συμμορίες Λατίνων, για να προστατεύσουν τις γειτονιές τους κατά τη διάρκεια των ταραχών για τον Φλόιντ. Τα καλά νέα: οι λευκοί άντρες τους αντέγραψαν όταν ο όχλος απείλησε τα σπίτια και την ιστορία τους.

Αυτή η Χώρα είναι Τρομακτική

Από τα χρόνια της Μεγάλης Ύφεσης κάνω ένα άλμα στη δεκαετία του ’60, όταν μια προοδευτική συνειδητοποίηση εξαπλώθηκε μέσα από τις εξεγέρσεις των μαύρων και τα πανεπιστήμια.

Στο *Αμερικανικό Ειδύλλιο*, ο Φίλιπ Ροθ περιγράφει την τραγωδία ενός άντρα που ανατράφηκε με εμπιστοσύνη υπνοβάτη στο Αμερικανικό Όνειρο. Ξαφνικά, αναγκάζεται να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα μιας διανοητικής κατάρρευσης που διατρέχει την οικογένειά του, την πόλη του, τη χώρα του και τον κόσμο ως σύνολο. Ονομάζεται Swede (ΣτΜ. Σουηδός), αλλά είναι ένας νέος Εβραίος από το Νιου Τζέρσεϋ. Είναι ψηλός, όμορφος και καλός παίχτης του μπέιζμπολ. Βρισκόμαστε στη δεκαετία του ’50 κι η ζωή μοιάζει γι’ αυτόν χαρούμενη και φωτεινή. Παντρεύεται τη μις Νιου Τζέρσεϋ κι αποκτούν ένα παιδί, τη Μέρεντιθ, ή αλλιώς Μαίρη. Η Μαίρη προσβάλλεται από τραυλισμό στην προφορά της. Δεν υπάρχει τρόπος να ιαθεί αυτό το ελάττωμα, αυτός ο μικρός λεκές στην εικόνα μιας τέλειας αμερικανικής ευφορίας στις αρχές της δεκαετίας του ’60.

Τότε ο Κένεντι δολοφονείται και μια μέρα, ενώ η Μαίρη παρακολουθεί τηλεόραση, σοκάρεται από την εικόνα ένα Βιετναμέζου ιερέα, ντυμένου στα βαθυκίτρινα, που αυτοπυρπολείται και μένει ακίνητος μέχρι τη στιγμή που πέφτει, μια ανθρώπινη κόλαση φωτιάς. Για τη Μαίρη, αυτή είναι η αρχή μιας τερατώδους μετάλλαξης. Αναπηδά απ’ αυτή την εικόνα, κλαίει, παραληρεί. Ύστερα, ακόμη περισσότεροι Βιετναμέζοι ιερείς αυτοκτονούν και το μυαλό του κοριτσιού διαλύεται για

πάντα.

Η νέα αμερικανική πραγματικότητα ανοίγει μια τρύπα στον περιφραγμένο κήπο που στέγαζε το Αμερικανικό Όνειρο του Swede. Οι εξεγέρσεις των μαύρων ξεσπούν: το Watts φλέγεται, το Νιούαρκ φλέγεται. Ο Swede προστατεύει το εργοστάσιο που του κληροδότησε ο πατέρας του. Μα όλα τριγύρω αλλάζουν. Το πιο σημαντικό, η Μαίρη έχει τρελαθεί: δεν επιστρέφει σπίτι τα βράδια περνώντας τις νύχτες της με κομμουνιστές και αναρχικούς.

Και τότε έρχεται η τραγωδία, η ανεπανόρθωτη τραγωδία. Η Μαίρη γίνεται μία δολοφόνος, μία τρομοκράτισσα: βάζει μία βόμβα που σκοτώνει έναν αθώο περαστικό. Η Μαίρη είναι κυνηγημένη, δεν θα ξαναγυρίσει πίσω, η μητέρα της παθαίνει νευρικό κλονισμό. Τότε η Μαίρη συναντιέται κρυφά με τον πατέρα της, αλλά είναι λεπτή σαν τσουγκράνα, είναι βρώμικη, είναι κατεστραμμένη. Η Μαίρη έχει βιαστεί.

Ο κόσμος του Swede έχει καταρρεύσει, αλλά πρέπει να αντισταθεί, το εργοστάσιο πρέπει να συνεχίσει, η γυναίκα του έχει τρελαθεί• πηδιέται με τον αποτρόπαιο γείτονα, έναν διανοούμενο. Ο Swede καλεί τον αδερφό του, τον κυνικό αδερφό του, και του λέει πως τίποτα δεν έχει απομείνει από τον κόσμο του. Ο αδερφός του απαντάει:

> *«Νομίζεις ότι ξέρεις τι είναι αυτή η χώρα; Δεν έχει ιδέα τι είναι αυτή χώρα… Αυτή η χώρα είναι τρομακτική. Φυσικά και τη βίασαν. Τι είδους παρέες νομίζεις ότι είχε; Φυσικά κι εκεί έξω επρόκειτο να τη βιάσουν… Μπαίνει σ' αυτόν τον κόσμο, αυτόν τον παλαβιάρικο κόσμο εκεί έξω, με όλα αυτά που γίνονται εκεί έξω – τι περιμένεις;»*

Προηγουμένως, στο ίδιο κεφάλαιο, ο Ροθ γράφει:

> *Ναι, στην ηλικία των σαρανταέξι, το 1973, σχεδόν στα τρία-τέταρτα της διαδρομής του αιώνα που χωρίς καμία έγνοια για τις ευγένειες της ταφής, διέσπειρε τα πτώματα ακρωτηριασμένων παιδιών και των ακρωτηριασμένων γονιών τους*

παντού τριγύρω, ο Swede ανακάλυψε ότι βρισκόμαστε όλοι υπό την επήρεια μιας παραφροσύνης. Είναι απλώς θέμα χρόνου, ασπρουλιάρη. Όλοι εκεί είμαστε!

Είναι απλώς θέμα χρόνου, γράφει ο Ροθ. Βρισκόμαστε όλοι υπό την επήρεια μιας παραφροσύνης.

Τώρα αυτός ο χρόνος έφτασε, υποθέτω.

Κανείς δεν θα μπορούσε ποτέ να χωνέψει ότι η Αμερική –η σπουδαιότερη χώρα στον κόσμο με τη «σπουδαιότερη οικονομία που υπήρξε ποτέ»- θα μπορούσε να βρίσκεται στην κόψη ενός ακόμη εμφυλίου πολέμου. Σήμερα, μετά τους περισσότερους από εκατόν εβδομήντα χιλιάδες νεκρούς της μεγαλύτερης ανείπωτης σφαγής που διέπραξε το αμερικανικό σύστημα υγείας, μετά τη δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ και την έκρηξη των διαδηλώσεων με τη συνεχιζόμενη κλιμάκωση της αστυνομικής βίας, μετά τις προειδοποιήσεις του Τραμπ για την επικείμενη εκλογική απάτη των Δημοκρατικών, μετά το κάλεσμα στα όπλα που απηύθυνε στον λαό της Δεύτερης Τροπολογίας, μετά τις ουρές των ανθρώπων που αγόραζαν όπλα στις πρώτες μέρες της πανδημίας, μετά τον ένοπλο όχλο που διαδήλωνε ενάντια στο λόκνταουν, νομίζω πως ο εμφύλιος πόλεμος είναι η πιο πιθανή προοπτική γι’ αυτή τη χώρα που αποτελεί τη θανατηφόρο ασθένεια του ανθρώπινου είδους.

Άνοια

Η τρέλα ενός φθινοπωρινού ψυχρού μετώπου που ερχόταν απ’ το λιβάδι. Μπορούσες να το αισθανθείς: κάτι φριχτό επρόκειτο να συμβεί. Ο ήλιος χαμηλά στον ουρανό, ένα αμυδρό φως, ένα παγωμένο αστέρι. Ριπή τη ριπή του ανέμου, μια αναταραχή. Τα δέντρα ανήσυχα, η θερμοκρασία σε πτώση, το σύνολο της βόρειας πίστης των πραγμάτων να φτάνει σ’ ένα τέλος.

Έτσι ανοίγουν οι *Διορθώσεις*, το μυθιστόρημα του 2001 του Τζόναθαν Φράνζεν που σηματοδοτεί το πέρασμα στον νέο αιώνα- έναν αιώνα γοργής αποσύνθεσης, που ξεκινάει με την αποσύνθεση του ανθρώπινου μυαλού:

Ο Άλφρεντ δεν διέθετε το πρέπον νευρολογικό έρμα. Οι οργισμένες κραυγές του Άλφρεντ όταν ανακάλυπτε πράξεις ανταρταπόλεμου – μια σακούλα από το Nordstrom πεσμένη μέρα μεσημέρι στη σκάλα του υπογείου που παραλίγο να επιτάχυνε ένα κουτρουβάλημα- ήταν οι κραυγές μιας κυβέρνησης ανήμπορης πλέον να κυβερνήσει.

Ο Άλφρεντ Λάμπερτ είναι ένα ηλικιωμένος πατέρας τριών παιδιών και σύζυγος της Ένιντ. Η οικογένεια Λάμπερτ είναι η πρωταγωνίστρια του μυθιστορήματος.

Πράγματι, οι *Διορθώσεις* αποτελούν μια καταγραφή της αποσύνθεσης του αμερικανικού εγκεφάλου, μέσα από την ιστορία ενός ζευγαριού ηλικιωμένων: η Ένιντ, μια γυναίκα στα πρόθυρα της κατάθλιψης που ανακαλύπτει τη μαγεία των ψυχοφαρμάκων, και ο Άλφρεντ που περιπλανιέται στα όρια του Αλτσχάιμερ.

Όχι μόνο εξαιτίας του νευροχημικού εκφυλισμού αλλά και εξαιτίας του μετασχηματισμού του διανοητικού περιβάλλοντος, η πραγματικότητα έχει γίνει ακατανόητη για έναν γέρικο εγκέφαλο:

Ένας μαύρος άντρας να κάνει στοματικό έρωτα σ' έναν λευκό, η κάμερα να στοχεύει πάνω απ' τον αριστερό γοφό εξήντα μοίρες πίσω απ' το πλήρες προφίλ, ένα μισοφέγγαρο υψηλών αξιών να καμπυλώνεται πάνω απ' τα οπίσθια, οι αρθρώσεις μαύρων δαχτύλων αμυδρά ορατές καθώς εξερευνούν στη σκοτεινή πλευρά αυτού του φεγγαριού. Κατέβασε αυτή τη φωτογραφία και την κοίταξε σε υψηλή ανάλυση. Ήταν 65 ετών και δεν είχε ξαναδεί ποτέ μια σκηνή σαν αυτή. Έφτιαχνε εικόνες για ολόκληρη της ζωή της και ποτέ δεν είχε εκτιμήσει το μυστήριό τους. Όλο αυτό το εμπόριο των bits και bytes, αυτές οι μονάδες και τα μηδενικά να ρέουν μέσω των σέρβερ σε κάποιο μεσοδυτικό πανεπιστήμιο. Τόση οφθαλμοφανής μετακίνηση δεδομένων που κατέληγε σ' ένα οφθαλμοφανές τίποτα. Ένας λαός κολλημένος σε οθόνες και περιοδικά.

Η κατάπληξη, η θλίψη κι ο παραλογισμός εξαπλώνονται παντού.

Υπήρχε όμως ακόμη μία πολύ σημαντική ερώτηση την οποία

ήθελε ακόμη να απαντήσει. Τα παιδιά του έρχονταν, ο Γκάρι και η Ντενίζ, ίσως ακόμη και ο Τσιπ, ο πνευματικός του γιος. Ήταν πιθανό εάν ερχόταν ο Τσιπ, να μπορούσε να απαντήσει εκείνη την πολύ σημαντική ερώτηση. Κι η ερώτηση ήταν. Η ερώτηση ήταν.

Χρησιμοποιώ τη λέξη «άνοια» για να αναφερθώ σε μια συνθήκη ακραίας αποσύνδεσης ανάμεσα στην εγκεφαλική ροή και το περιβάλλον• συμβαίνει όταν ο εγκέφαλος χάνει την απαρτίωση του νευρικού συστήματος, η οποία είναι απαραίτητη ώστε να αναλύει με σταθερό τρόπο τόσο σημειωτικά, όσο και βιολογικά ερεθίσματα. Συνεπώς, η άνοια είναι μια ατομική κατάσταση η οποία μπορεί να αποδοθεί περιληπτικά ως μια μπερδεμένη κατάσταση ενός ηλικιωμένου μυαλού. Αλλά η επεκτεινόμενη παρουσία ηλικιωμένων ανθρώπων, εξαπλώνει αυτή την κατάσταση πολύ πέρα από το όριο μιας περιθωριακής παθολογίας. Πολλά σημάδια στην παρούσα συνθήκη της Αμερικής υποδεικνύουν μία πολιτική διάγνωση: ο αμερικανικός εγκέφαλος είναι αναντίστρεπτα σάπιος.

Αλλά πριν την πολιτική άνοια, υπάρχει η ψυχολογική άνοια. Και πριν γίνει ψυχολογική, είναι μια νευρολογική δυσλειτουργία.

Η σύγχρονη, ευρέως διαδεδομένη αντίληψη ενός αποκαλυπτικού βέρτιγκο δεν γεννιέται μόνο ως ένα ξεκαθάρισμα με τη μακρά ιστορία της φυλετικής βίας, της βιομηχανικής ρύπανσης και της οικονομικής υπερεκμετάλλευσης. Είναι, επίσης, το αποτέλεσμα μιας εκτεταμένης νευρολογικής κατάπτωσης και της ανικανότητας του αμερικανικού μυαλού να συμβιβαστεί με την άνοια και την ανημποριά.

Στην ταινία *Νεμπράσκα* του Αλεξάντερ Πέιν, ένας αστυνομικός ανακαλύπτει τον Γούντι Γκραντ να περπατά στη λεωφόρο. Τότε ο γιος του Γούντι, ο Ντέιβιντ, μαζεύει τον πατέρα του και μαθαίνει πως ο εκείνος επιθυμεί να πάει στο Λίνκολν της Νεμπράσκα για να εξαργυρώσει ένα λαχείο ενός εκατομμυρίου δολαρίων που πιστεύει ότι έχει κερδίσει. Όταν ο Ντέιβιντ

βλέπει το γράμμα που πληροφορεί για το έπαθλο, καταλαβαίνει αμέσως ότι πρόκειται για μια απάτη μέσω ταχυδρομείου, σχεδιασμένη να κάνει εύπιστους ανθρώπους να αγοράζουν συνδρομές σε περιοδικά. Ο Ντέιβιντ φέρνει τον πατέρα του στο σπίτι, όπου η μητέρα του, η Κέιτ, ενοχλείται όλο και περισσότερο με την επιμονή του Γούντι να θέλει να πάρει το χρηματικό έπαθλο.

Πρόκειται για μια συγκινητική ιστορία, την ιστορία ανθρώπων (κυρίως λευκών Αμερικανών) που ανατράφηκαν με ψεύτικες μυθολογίες και τράφηκαν με άθλιο φαγητό (και σε σωματικό και σε πνευματικό επίπεδο) και τώρα υπνοβατούν προς το βάλτο, πιστεύοντας ωστόσο ακόμη στην υπεροχή τους.

Αντιαμερικάνος Κιχώτης

Στο σουρεαλιστικό, μπαρόκ μυθιστόρημα *Κιχώτης*, ο Σαλμάν Ρούσντι αφηγείται την ιστορία ενός γεννημένου στην Ινδία συγγραφέα, που ζει στην Αμερική, δουλεύει για μια φαρμακευτική εταιρεία οπιοειδών (τους παραγωγούς του Oxycontin ειρήσθω εν παρόδω) και ερωτεύεται μια σταρ της τηλεόρασης, επίσης γεννημένη στην Ινδία. Ταξιδεύει από την Καλιφόρνια στη Νέα Υόρκη μαζί τον μυθοπλαστικό γιο του, τον Σάντσο Πάντσα, και έρχεται αντιμέτωπος με αναρίθμητες πράξεις ρατσιστικής απόρριψης και επιθετικότητας από τους αληθινούς, λευκούς Αμερικανούς οι οποίοι δεν γουστάρουν το καστανό δίδυμο.

> *«θέλω να μιλήσουμε ο ένας στον άλλον σ' εκείνη τη γλώσσα, ειδικά δημόσια, για να αψηφήσουμε τα καθίκια που μας μισούν επειδή έχουμε άλλη γλώσσα.»*

Αυτός είναι ο καλύτερος ορισμός των Αμερικανών: εκείνα τα καθίκια που μας μισούν επειδή έχουμε άλλη γλώσσα (κι επίσης, και πρέπει να ειπωθεί, επειδή μιλάμε καλύτερα αγγλικά από τους ίδιους).

Η άγνοια είναι το θεμέλιο της αμερικανικής ανωτερότητας. Δεν ξέρουν τίποτα για τον κόσμο, για τις αναρίθμητες και απείρως διαφορετικές χώρες του κόσμου, δεν μιλάνε καμία γλώσσα εκτός

από μία φτωχική εκδοχή των αγγλικών• δεν γνωρίζουν και προστατεύουν την άγνοιά τους σαν να ‘ναι η πηγή της δύναμής τους. Κι έχουν κάποιον λόγο γι’ αυτό, επειδή η άγνοια έχει γίνει η δύναμη αυτών που δεν θέλουν να αποσπάται η προσοχή τους προς την ομορφιά, το απρόβλεπτο, την πολυπλοκότητα, ούτως ώστε να μπορούν να επικεντρώνονται στο να κερδίζουν το μίζερο παιχνίδι του ανταγωνισμού, του κέρδους, της συσσώρευσης.

Αυτή υπήρξε η δύναμη του αμερικανικού λαού κατά τη διάρκεια των τελευταίων δύο αιώνων. Αλλά σήμερα;

Ας μην ξεχνάμε ότι υπάρχει κι άλλη μία πλευρά της αμερικανικής ισχύος, η οποία είναι αντίθετη της άγνοιας: η γνώση. Τα αμερικανικά πανεπιστήμια και άλλοι πολιτισμικοί οργανισμοί είναι τα μέρη όπου η γνώση αποθηκεύεται, επεξεργάζεται, μετασχηματίζεται, δημιουργείται. Από ποιον; Από ανθρώπους που έρχονται από την Ινδία, την Ιαπωνία, την Ιταλία, την Κίνα και πολλές άλλες χώρες. Η Σίλικον Βάλλεϊ δεν θα ήταν τίποτα χωρίς τον Σύριο Στηβ Τζομπς και τον Ινδό Ταμίλ Σουντάρ Πιχάι, αλλά και τους απειράριθμους μηχανικούς και σχεδιαστές που έρχονται απ’ όλον τον κόσμο. Η βιομηχανία του κινηματογράφου δεν θα ήταν τίποτα χωρίς τους Ιταλούς και τους Εβραίους. Και πάει λέγοντας.

> *Η αμφίσημη σπουδαιότητα της Αμερικής έχει υπάρξει το αποτέλεσμα του γάμου μεταξύ της αγγλοσαξονικής αγριότητας (και άγνοιας) και της κοσμοπολίτικης περιέργειας.*

Σήμερα, για πρώτη φορά στην ιστορία, το πάντρεμα αυτών των δύο πολιτισμικών συστατικών διαλύεται. Οι αντιδράσεις ενάντια στην παγκοσμιοποίηση θέλουν να εκδιώξουν, να απαγορεύσουν, να απορρίψουν, να χτίσουν τείχη, να διαγράψουν την πολλαπλότητα και να απομειώσουν την πολυπλοκότητα.

Ο πυρήνας αυτής της διαδικασίας αποσύνθεσης βρίσκεται στο εξής: στην κοινωνική μομφή που περικυκλώνει την εξυπνάδα, την ειρωνεία, τη συνειδητοποίηση και τη φαντασία.

Πάρα πολλά κι όχι αρκετά

Έπειτα διάβασα το βιβλίο (όχι όλο, για όνομα του θεού) που η Μαίρη Τραμπ αφιέρωσε σ' ένα ψυχαναλυτικό πορτραίτο του θείου της. Το *Too Much and Never Enough: How My Family Created the World's Most Dangerous Man* είναι ένα χρήσιμο βιβλίο, γραμμένο με κάποια κατανόηση του ψυχαναλυτικού υποβάθρου της παρούσας καταστροφικής συνθήκης. Η συγγραφέας δεν είναι μόνο μια επαγγελματίας ψυχολόγος αλλά, επίσης, η ανιψιά αυτού του απαίσιου άντρα, ο οποίος είναι επίσης ένας φουκαράς του οποίου η ζωή είναι άθλια, όπως συμβαίνει συχνά με ανθρώπους οι οποίοι είναι αναγκασμένοι να υπερασπίζονται μια αυτοεικόνα βαθιά ψεύτικη.

Σύμφωνα με τη Μαίρη Τραμπ, ο πατέρας του Τραμπ, ο Φρεντ, ήταν ένας υψηλού βαθμού λειτουργικός κοινωνιοπαθής. Αφότου περιέγραψε τη φιλοσοφία που μετέδωσε ο πατέρας στον γιο, η Μαίρη σχολιάζει: «Τα θεμελιώδη πιστεύω του Φρεντ σχετικά με το πώς λειτουργεί ο κόσμος -πως στη ζωή μπορεί να υπάρχει μόνο ένας νικητής κι όλοι οι άλλοι είναι αποτυχημένοι (μια ιδέα που ουσιαστικά αποκλείει την ικανότητα να μοιράζεσαι) και πως η καλοσύνη συνιστά αδυναμία- είναι ξεκάθαρα.»

Έπειτα, η Μαίρη αφηγείται ορισμένα οικογενειακά ανέκδοτα. Αφού του πέταξαν ένα μπολ με λιωμένες πατάτες στο κεφάλι, ο Ντόναλντ Τραμπ αισθάνεται ταπεινωμένος:

> *Όλοι γέλασαν, δεν μπορούσαν να σταματήσουν να γελάνε. Και γελούσαν εις βάρος του Ντόναλντ. Ήταν η πρώτη φορά που ο Ντόναλντ γελοιοποιούνταν από κάποιον που ακόμα και τότε θεωρούσε κατώτερό του. Δεν είχε αντιληφθεί πως η γελοιοποίηση ήταν ένα όπλο που σε μια μάχη θα μπορούσε να βρίσκεται στα χέρια μόνο ενός προσώπου. Το ότι ο Φρέντι, απ' όλους τους ανθρώπους, μπορούσε να τον παρασύρει σ' έναν κόσμο όπου η γελοιοποίηση μπορούσε να συμβεί εις βάρος του το έκανε πολύ χειρότερο. Από τότε και στο εξής, δεν θα επέτρεπε στον εαυτό του να ξανανιώσει αυτό το συναίσθημα. Από τότε και στο εξής, αυτός θα κατείχε αυτό το όπλο, δεν*

θα βρισκόταν ποτέ στην κοφτερή πλευρά του.

Κατά την άποψη της Μαίρη, ο Ντόναλντ έχει ένα διπλό πρόβλημα: είχε υπερβολικά πολλά, αλλά όχι αρκετά. Υπερβολικά μεγάλο εγώ, ένα πικρόχολο εγώ, θρεμμένο από έναν πατέρα ανίκανο να προσφέρει στοργή. Κι όχι αρκετή αγάπη, διότι η μητέρα του ήταν άρρωστη, απούσα και ψυχολογικά εξαρτημένη από τον κοινωνιοπαθή.

Μοιάζει με μια καλή εισαγωγή στην ψυχογένεση του προέδρου των ΗΠΑ. Αλλά, επίσης, υποθέτω, είναι μια καλή εισαγωγή στην ψυχογένεση των Αμερικανών λευκών αντρών και της Αμερικής της ίδιας: στην ψυχογένεση της αμερικανικής αβύσσου.

[1] (ΣτΜ.) Η Δεύτερη Τροπολογία του αμερικανικού Συντάγματος υιοθετήθηκε το 1791 και ρυθμίζει το δικαίωμα της οπλοκατοχής και της συγκρότησης πολιτοφυλακών.

[2] (ΣτΜ) Το φιλοτραμπικό *Zero Hedge* είναι από τα πιο δημοφιλή οικονομικά μπλογκ στις ΗΠΑ.

[3] (ΣτΜ) Κριταρχία (kritarchy) καλείται η εξουσία των δικαστών στο Τανάκ, την εβραϊκή Βίβλο. Χρησιμοποιείται σκωπτικά για να υποδηλώσει ένα δικαστικό κράτος.

[4] (ΣτΜ) Ο όρος blob, εκ του (άμορφη) μάζα, χρησιμοποιήθηκε αρχικά από τον σύμβουλο του Μπαράκ Ομπάμα, Ben Rhodes, για να περιγράψει το, σχετιζόμενο με την εξωτερική πολιτική, βαθύ αμερικανικό κράτος. Έκτοτε χρησιμοποιείται και ευρύτερα για να χαρακτηρίσει το γραφειοκρατικό «κατεστημένο» της Ουάσινγκτον ή των δυνάμεων της παγκοσμιοποίησης.

[5] (ΣτΜ) LARP (live action role-playing game), δηλαδή ένα ζωντανό παιχνίδι ρόλων στο οποίο οι συμμετέχοντες απεικονίζουν φυσικά τους χαρακτήρες τους κι επιδιώκουν την επικράτηση.

[6] (ΣτΜ) MSM (mainstream media), όρος που χρησιμοποιείται ευρέως από τους οπαδούς του Τραμπ.

[7] (ΣτΜ) Πρόκειται για εθνικιστική, ρατσιστική θεωρία συνωμοσίας σύμφωνα με την οποία ο λευκός ευρωπαϊκός πληθυσμός θα αντικατασταθεί από μη-Ευρωπαίους με τη βοήθεια συγκεκριμένων σκοτεινών ελίτ. (Σχετικά) δημοφιλής στη Γαλλία και στις ΗΠΑ.

[8] (ΣτΜ) Αναφέρεται στην υπό διερεύνηση ρωσική εμπλοκή στις αμερικανικές εκλογές του 2016 εις βάρος της Χίλαρι Κλίντον.

[9] (ΣτΜ) Η προσπάθεια του Τραμπ να επηρεάσει τον ηγέτη της Ουκρανίας ώστε (ο τελευταίος) να δημιουργήσει μια αρνητική αφήγηση εις βάρος του υποψηφίου των Δημοκρατικών, Τζο Μπάιντεν.